

★ **DOK HOLIDEJ** ★

470

Frenk Larami

OŽILJAK NA DUŠI

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 470

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

THE SCAR ON HER SOUL

Recenzija i adaptacija

Nikola Šimunović

Likovna obrada naslovne strane

Branislav Kerac

Ilustracija

Branislav Kerac

Branislav Perković

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 24. VII 2013.

Tržište: 2. VIII 2013.

CIP–Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82–31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija
Draginčić. – 1972, br. 1 –. – Novi Sad: Marketprint,
1972–, –21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy – THE SCAR ON HER SOUL

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Nikola Šimunović

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Konji su u paničnom galopu izleteli iz šumarka, vukući zapregu velikom brzinom.

– Vozar je izgleda izgubio kontrolu nad zapregom – rekao je visoki crnokosi konjanik na šarenom ždrepcu, obraćajući se svom pratiocu, malom Meksikancu koji je jahao magarca.

Konjanik je bio Dok Holidej koji je mesecima krstario prostranstvima Zapada, tragajući za kockarem svetloplavih očiju i žute kose, koji je u gradiću San Marko mučki ubio njegovog prijatelja Luisa Kertona.

Zaprega je jurila kao pomahnitala preko travnate prerije, a vozar je grčevito zatezao uzde i očajnički vikao.

Zapregu je trebalo zaustaviti, pomislio je. Odmah.

Mamuznuo je Miga u slabine. Ždrebac je jurnuo iz mesta i pod pravim uglom ustremio se s desne strane ka zahukta-loj kočiji. Meksikanac je pošao za njim brzinom za koju je njegov magarac bio sposoban. Istovremeno se sa severa pojavila grupa od nekoliko konjanika.

Stigavši na pedesetak metara od kočije, Dok skrenu svog konja i potera ga uporedo sa kolima. Onda je počeo postepeno da se primiče zaprezi. Posle nekoliko trenutaka priterao je ždrepcu tik pored levokrilog konja u zaprezi i pružio ruku da dohvati vođice. Poko-

ravajući se komandi, njegov ždrebac je jedva primetno usporio trik. Sada Dok još malo jače zateže uzde i doviknu vozaru.

– Zategnite svom snagom!

– Već sam zategao koliko mogu – odgovori ovaj ljutito.

Malo-pomalo, zaprega je konačno pustila pred udruženim naporima voza-ra koji je iz sveg glasa psovao i visokog odlučnog došljaka, koji je postepeno usporavao konja i istovremeno zatezao i dalje uzde zaprege. Tada je dešnjak u zaprezi zarzao buneći se, ali je najgore bilo završeno. U oblacima prašine, uz škripu i zveket metalnih delova i opreme kola su prešla još nekoliko desetina metara i stala.

Oborivši glave, konji su brektali od zamora. Dok se okrenu u sedlu i pažljivo osmotri vozara. Bio je to mlađi, snažan muškarac, pristojno odeven.

– Ne izgledate mi kao početnik, da vam se desi ovakva nezgoda – reče Džordžijanac. – Ko ste vi?

– Zovem se Kreg Leonard – odgovori vozar. – Zaista sam vam veliki dužnik, mister...

– Holidej... Dok Holidej.

– Vi ste vrlo spretni, mister Holideje i dobro vas je imati u blizini kad zapadnete u nevolju. Ja umem da rukujem konjima, ali uglavnom jahaćim grlima.

Sve do danas nisam ni slutio koliko mi još preostaje da učim kad su u pitanju zaprege.

– Da, zaprege su nešto sasvim drugo – složio se Holidej.

– Naročito ako je konj iz zaprege povređen i kad ga nešto zaboli. – Dotle prijatno lice Krega Leonarda postade neraspoloženo.

Dok još jednom obuhvati pogledom vozara. Ovaj je ostavljao utisak zdravog, dobro građenog tridesetogodišnjaka. Na sebi je imao terensko odelo, ali odlično skrojeno i od kvalitetne tkanine. Bio je glatko izbrijan, a lice mu je bilo preplanulo.

– Pogledajte konja s vaše strane – pozvao je Doka. – Vidite li onu ogrebotinu?

Holidej pogleda i vide jasno ocrtanu crvenu brazdu na sapima životinje.

– Je li to od kuršuma? – upita Leonarda.

– Da. I to od pre nekoliko minuta – namrštio se Leonard.

– Razume se, taj kuršum je bio namenjen meni, ali, eto... promašio je. – Slegnuo je rezignirano ramenima. – Ovaj put je gađao slabije nego obično. Promašio me je za više od metra. Nije nikakvo čudo što je jadna životinja poskočila kao luda kada ju je okrznilo tane. Ja sam sedeo na sedištu u tom trenutku, a stari Tomas, kuvar na ranču, spremao se da mi se pridruži. Hteo je u Čendlervil po namirnice.

– Znači, neko je pucao na vas? – upita Dok.

– Da, i to s prilično velike udaljenosti, kao i obično – promrmljao je Leonard.

– Mogu da se kladim da ga nijedan od mojih ljudi nije primetio. Kogod bio, taj me već mesecima vreba i drži na nišanu. – Pomerio se do ruba sedišta i bacio pogled na grupu konjanika, koja im se približavala. – Ovi što dolaze su moji ljudi – objasnio je. – Uzgred, ako vas to zanima, vi se nalazite na pašnjacima koji pripadaju ranču „Kružni pašnjaci”.

– Imate dosta lep komad zemlje – primeti Dok.

– Više bih uživao u njoj kada bih znao da ću poživeti još koju godinu. ali s ovim strelcem za vratom, koji mi svakog drugog dana pošalje metak, teško je u to poverovati. – Skrenuo je pogled u stranu i primetio malog Meksikanca koji se približavao na svom magarcu.

– Je li ovaj s vama?

– Hm... – Dok podiže obrve. – Sa mnom je... povremeno, jer ne mogu da ga se otarasim. Zove se Benito Delgado.

Meksikanac i šestorica s ranča stigli su do njih u isto vreme. Jedan kauboj se zagleda u svog gazdu da vidi je li povređen. Leonard im predstavi Holideja i Meksikanca, a onda se počeo raspitivati za kuvara. – On je star čovek – podsetio je svoje kauboje. – Kada je zaprega jurnula, od naglog trzaja pao je sa sedišta.

– Koli je odveo starog Tomasa nazad na ranč – obavestio ga je jedan od kauboj. – Ugruvan je i malo ošamućen, ali mislim da mu ništa neće biti.

– U redu, Dobse – odgovori mu Leonard, silazeći iz kola. – A sada se popni na sedišta i pođi umesto Tomasa. Kada stigneš do potoka Algona rashladi konju ranu. A u gradu mu stavi oblog s

melemom koji ćeš uzeti od berberina Klibija, koji je ujedno i veterinar. Posle toga možeš natovariti robu za nas i vratiti se na ranč.

Kauboj sjaha i pope se na sedište kola, a Leonard pojaha njegovog ždrepcica i obrati se ostalima – Mi ćemo nastaviti s žigosanjem stoke na severnim pašnjacima.

– Nije li to malo riskantno za vas? – namršti se rošavi, šiljobradi Dobs. – Taj ludi strelac bi mogao pokušati ponovo.

Leonard se nestrpljivo namršti.

– Nadajmo se da neće dvaput u jednom danu! – Onda pogleda u elegantno odevenog stranca. – Mister Holideje, vi ste u svako doba dobrodošli na moj ranč. Ako nešto budem mogao učiniti za vas...

– Možete odmah – Holidej iz unutrašnjeg džepa izvuče savijen komad papira. – Pogledajte ovu sliku i recite mi da li ste ikada videli ovog čoveka. – Pokazujući crtež Dženerovog lica u nekoliko je reči sažeto ispričao o čemu se radi.

Prvi je pogledao Leonard, a onda i ostali.

– Verovatno i sada kockanjem zarađuje za život – dodao je Holidej – i sasvim poludi kada gubi. Uvek pije isključivo brendi i temperament mu je nepredvidljiv. To je on... verno je nacrtan.

– Ja sam ga video u gradu – reče Dobs pošto je pogledao sliku i malo razmislio. – Ne mogu da se setim tačno gde i kada, ali verovatno nedavno. – Nagnuo se sa sedišta da bi vratio sliku i dok ju je Holidej vraćao u džep, još jedan kauboj je klimnuo glavom – Tačno i ja sam ga video. Negde u gradu.

– Put za Čendlervil je tamo – obavestio ga je Dobs, pokazujući rukom prema zapadu. – Ja bih vas odveo, ali vidim da vam se žuri, a vaš ždrebac će to rastojanje preći brže od zaprege.

– Dao bih vam jedan savet, mister Holideje – reče Leonard pre nego što je okrenuo konja. – Gradski šerif Kolber ume ponekad da bude grub bez nekog stvarnog razloga. Budite strpljivi ako dođete u kontakt s njim... vrlo strpljivi i vrlo oprezni.

– Hvala – prihvati zapadnjak. – Imaću to na umu.

Praćen Meksikancem, koji se klatio za njim na magarcu, Holidej se uputio preko prerije u pokazanom smeru, pravo prema uzvišenju, pokrivenom stenama i žbunjem. Leonard je neko vreme gledao za njim i Dobsom, koji je takođe poterao kola, a onda se obratio jednom od kaubojja.

– Je li neko otišao da potraži onog prokletog strelca?

– Martin i Riči, gazda – potvrdio je kauboj. – Uputili su se prema brdu čim su se čuli pucnji. Ali ja na vašem mestu ne bih mnogo računao na to da će ga uhvatiti. Taj kao da je utvara. Svaki put se izvuče.

– Utvare ne upotrebljavaju pušku – promrmlja Leonard.

* * *

Prolaznici na ulici Čendlervila radoznalo su pratili pogledom dvojicu pridošlica. Dok Holidej i Benito Delgado bili su pravi kontrast jedan drugom. Jahali su različite životinje, Dok je bio markantan i stasit, a Meksikanac je

jedva dosezao malo preko stošezdeset santimetara visine. Bio je zapušten, upalih grudi i preko svake mere ružan, ali je mislio o sebi da je fini džentlmen prijatnog izgleda i veoma muzikalan, iako je njegova izgrebana i naprsila gitara bila isto toliko raštimovana kao i njegov promukao glas. Očima, skrivenim ispod oboda njegovog prevelikog sombrera, posmatrao je grad oko sebe i usne mu se razvukoše u osmeh, otkrivajući njegove pokvarene krnjave zube.

– Mnogo lepih senjorita u ovom gradu, jel'te?

– Samo gledaj koliko hoćeš – progundaj Dok – ali svoje lopovske prste drži podalje od džepova ovdašnjih stanovnika.

Smešeci se lukavo, Meksikanac mu odvrati.

– Nijedan „žaca“ nije dovoljno pametan da me uhvati s rukom u nečijem džepu.

– Činjenica što potičeš iz porodice koja je dala mnoge generacije lopova nije razlog da se time hvališ – odvrati Dok.

– U ovom gradu neću prazniti džepove – obeća Benito. – I to zato što je sada proleće. A to je doba godine kada svaki mladi kabalero, kao što sam ja, traži partnerku za ljubav. Ovde, u ovom gradu ti ćeš me izgubiti iz vida...

– Jedva čekam – prevali Holidej preko usana.

– Videćeš da ćeš iz ovog grada otići sam... Osećam da mi je boginja sreće u blizini. Ovde ću postići moj veliki cilj.

Naći ću divnu ženu s mnogo novca... koja će se udati za mene.

– Ako nađeš takvu, onda njene oči sigurno slabo vide.

Zategli su vođice i zaustavili životinje pred zgradom podignutom od dasaka i opeke. Na natpisu, izbledelom od sunca, pisalo je: „Šerifska kancelarija i oblasni zatvor.“ Kada je Holidej zakoračio na drveni trem ispred zgrade iz šerifske kancelarije izašao je čovek s metalnom zvezdom prikopčanom za prsluk. Odgovarajući na zapadnjakovo pitanje zvezdonosac palcem pokaza preko ramena – Ne, ja sam Brin, zamenik šerifa. Šerif je unutra.

– Hvala – klimnu Dok glavom.

– Pazite kako razgovarate s njim – posavetova ga šerifov zamenik i udalji se.

Uprkos upozorenju Holidej se nije predomišljao, nije zastao da se psihički pripremi za prilaz čuvaru mira kome možda nedostaje strpljenja. Zakucao je na vrata kancelarije, a zatim ih otvorio i čvrstim korakom ušao u prilično veliku prostoriju, koja je ličila na sve druge u koje bi ulazio tokom višemesečnog traganja za Dženerom: poternice sa slikama, pričvršćene ekserom za drveni zid, polica za puške, papirima zatrpan izgrebani pisaći sto, kauč, tapaciran crnom kožom, iz koga su na podernim mestima izvirivale konjska dlaka i morska trava, mali ormarić za fascikle sa dosijeima, izveštajima i knjigama zapisnika, stolica za ljuljanje, okrugla bronzana peć, lavor za umivanje i ubrus prebačen preko stolice, debela vrata sa

gvođenim rešetkama, koja su zatvarala ulaz u zatvorski deo.

Šerif, koji se upravo brijao ispred lavora i žmireći pogledao Holidejev odraz u okrnjenom ogledalu, bio je snažne fizičke građe i jedva malo niži od dva metra. Kosa mu je bila proređena i proseda, nos malo iskrivljen i verovatno slomljen u nekoj davnoj, već zaboravljenoj tuči. No čak i takav, samo u pantalonama, potkošulji i čizmama, izgledao je Holideju kao čovek kojega se valja pripaziti.

– Šerif Kolber? – upita Dok, zatvorivši vrata i čekajući strpljivo.

Šerif mu uputi drug, bezizrazan pogled. – Ja sam Kolber – odgovori učtivo. – I odmah na početku da vam kažem kako vam se može desiti da umrete u Čendlervilu.

Dok nije pokazao kako je pomalo iznenađen takvim nastupom. Čutke je izvadio srebrnu tabakeru, i pipajući počeo da odabira cigaru u njoj. Onda je zatvori, vrati u džep i podiže glavu.

– Čovek može umreti svugde – primeti spokojno. – Svi počinjemo da umiremo čim se rodimo.

Kolber se namršti – Mislio sam: s metkom u telu.

– Poznajete me? – upita Holidej.

– Znaite možda nekoga ko želi da me ubije?

– Nikada vas u životu nisam video.

– Kolber se okrenu od ogledala i uperi palac u prsa. – Ja sam najpozvaniji da vas ustrelim. Zato je bolje da vas odmah opomenem. Kod mene nema ustezanja... bilo šta da je u pitanju. Jasno?

– Ovo je za mene nešto novo – procedi Holidej, prinoseći upaljenu šibicu vrhu fine mirisne cigare. Povukao je nekoliko dimova i dodao. – Do sada mi nijedan šerif nije pretio. – Kroz dim, koji se lebdeći širio odajom, pogledao je ravnodušno Kolbera: – Zašto? Šta vas muči?

Šerif mahnu brijačem. – Vi me mučite – progundao je. – Tačnije, smeta mi to što nosite na bedru ispod sakoa.

– Sigurno ste i do sada videli „koltove” – primeti Dok.

– Učinite sebi uslugu – posavetova ga šerif, nastavljajući brijanje – i ne vadite ih iz futrole. Nemojte mi pružiti razlog da vas potražim. Neće vam se pružiti prilika ni za razgovor, ni za izazov.

– Želite li još nešto da izjavite pre nego što ja počnem da govorim? – upita ga Holidej.

– Samo sam vas opomenuo – promrmlja Kolber.

– Dobro – složi se Dok. – A evo sada nešto za vas, što vi treba da imate na umu: imali vi značku na prsima ili ne, ne natrčavajte na mene s revolverom u ruci, Kolbere. Pred vama je čovek koji je dosta puta gledao u otvor revolver-ske cevi. Do sada me nije hvatao strah kad me neko pogleda preko nišana i ne bih želeo da to dokazujem. A ne bih želeo da dokazujem ni svoje streljačke sposobnosti. – Videvši kako u šerifu ključa bes, odbrusio mu je – Ako ste zbog nečega smatrali da sam revolveraš, prihvaću vaše izvinjenje. Svako može da pogreši. – Onda reče pomirljivo – To naročito važi za tvrdoglavog, krutog šerifa.

Nekoliko trenutaka, dugih i napetih, Kolber je suzdržavao bes, toliko poman da se činilo kako je spreman da upotrebi brijač... ali ne za brijanje! Holidej je stajao miran, s cigarom u uglu usana, pogleda ukrštenog sa šerifovim. A onda se odjednom Kolber okrenuo nazad ogledalu. Blistava oštrica brijača počela je da klizi po njegovom levom obrazu pa po četvrtastoj bradi i u nekoliko poteza brijanje je bilo završeno. On odloži brijač, nasu vode u lavor i opralice od pene. Dok se brisao ubrusom, predložio je još uvek nabusito.

- Mogli biste i da se predstavite!
- Džonatan Holidej – saopšti Dok.
- Trenutno sam bez određenog zanimanja i veći deo vremena provodim na putovanju. Ranije sam bio dentist i živio sam u Bostonu, država Džordžija. Nisam osuđivan, niti me goni policija. Moj dosije je potpuno čist, to možete lako proveriti.
- Bez određenog zanimanja, a bili ste zubar? – ponovi šerif, pružajući ruku da dohvati košulju.
- Tačno, ipak, ne živim od nadržilekarstva ili od pljačke.
- I provodite vreme u putovanju?
- Da, ali nisam u bekstvu – osmehnu se Dok znajući na šta šerif cilja.
- Hm... Onda ste kockar ili revolveraš. A možda i oboje.
- Delimično ste u pravu, ali svejedno, neću vam biti na teretu. Nisam ovamo došao zbog kocke ili pustolovine, već zbog nečega što se desilo u San Marku pre izvesnog vremena. – Dok privuče stolicu i ne čekajući poziv, sede. Sažeto je ponovio priču o poslednjim trenucima

života Luisa Kertona i o svom dugom lovu na ubicu, koji je nakon toga izgubio. Izvadio je iz džepa njegov portret i Kolber ga je pažljivo osmotrio. Dodao je još kako je sreo kauboje s ranča „Kružni pašnjaci” i da su se neki od njih prisetili ubice.

– Tvrdili su da su ga videli u gradu – objasni Dok. – Ja sam u poteri za njim, ali nisam čovek koji iz uživanja poteže revolver, Kolbere i voleo bih da Dženera uhvatim živog. – Pogledom je pratio šerifov pokret dok je ovaj spuštao sliku na sto i uzimao futrolu s revolverom s police za oružje.

– U svakom gradu, u kome sam bio – nastavio je Dok – prvo sam razgovarao s šerifom. Ja nisam od onih koji nastoje da uzmu pravdu u svoje ruke. Ali jedno vam napominjem: ako me Džener ugleda i prvi se maši oružja, znajte da ću se braniti.

Džordžijanca je zainteresovao šerifov izbor oružja. Kraći revolver, u futroli s desne strane, bio je automatski „smit-veson”. Futrola s leve strane bila je prilagođena da primi „bentlajn specijal” sa dugačkom cevi od deset inča, kakav je nosio i Vajat Erp. Šerif opazi Dokov ispitivački pogled pa promrmlja.

– Ako ste poznavalac oružja onda znate da duža cev omogućava veću preciznost gađanja. Kao da imate kratku pušku.

Šerif se uvalio u stolicu za ljuljanje iza pisaćeg stola, stavio u zube dugačku cigaru i kresnuo šibicu. Pripaljujući, pažljivo je posmatrao posetioca i na kraju primetio.

– Imate dosta razloga da postanete lovac ucenjenih.

– Drago mi je što uvažavate moje razloge – reče Dok.

– Što se tiče slike – slegnu Kolber ramenima – ne mogu da pratim svaki korak svakog kockara koji zađe na moju teritoriju. Pa ako nameravate da ga potražite u Čendlervilu, mislim da je to u redu.

– Vi ste, izgleda, ogorčeni na ljude koji nose oružje, Kolbere – primeti Dok taktično. – Čega se zapravo bojite?

– Ničega! – Kolberov glas je postao saosećajan. – Ali kada su u pitanju obični građani, koji su me izabrali, mirni i poštteni ljudi koji se oslanjaju na mene da ću ih ja štititi, imam čega da se plašim! Mrzim kučkine sinove koji nose pištolj. Ne samo bandite, lopove i profesionalne revolveraše, nego sve! Naročito kauboje, koji subotom uveče dolaze naoružani u grad, a da nisu naučili svoj pištolj ni da očiste i podmažu, a kamoli da ga upotrebe. A tek gradski momci koji žele da se pokažu pred devojkama time što su okačili pucaljku o kuk...

– Shvatam – nabra Dok čelo. – Ni ja, kao ni vi, ne čeznem da izvodim predstave s oružjem.

– Ubio bih kao besnog psa svakog pijanog kauboja, koji zapuca nasumice na ulici i može da pogodi nedužnog građanina, neku ženu, na primer.

– To se može desiti – složi se Dok.

– To se i desilo. Baš ovde, u Čendlervilu, pre četiri godine. Ta žena je bila moja venčana žena, Holideje.

– Žao mi je – reče tiho Dok.

– Pogodilo ju je odbijeno tane. – Šerif bolno uzdahnu. – Dvojica suludih kauboja pripucali su jedan na drugog baš na glavnoj ulici. Na nesreću, moja žena se nije uklonila dovoljno brzo. – Pogled mu se ponovo sreo s Dokovim. – Nikada nisam prestao da tugujem za njom. Možete reći da vodim neku vrstu privatnog rata protiv svakog u Čendlervilu, bio on stanovnik ili došljak, ko nosi oružje. Ali zašto bi nevini ljudi trpeli zbog njihove bahatosti?

– Nema potrebe da o tome raspravljamo – reče Džordžijanac.

– Ja vas razumem, mister Holideje, ali ne želim da činim izuzetke. Radite u ovom gradu ono što morate, ali pazite kako postupate. Neću dozvoliti nikakav obračun. Nemojte mi pričinjavati neprilike.

Nije bilo više šta da se kaže. Holidej izađe iz šerifske kancelarije i pozva prstom Benita, koji je odmah odvezao konja i magarca i poveo ih za vođice, prateći Holideja prema najbližem salunu.

* * *

Vozeći glavnom ulicom, Dobs ih je lako prepoznao. A kada je zaustavio zapregu ispred trgovine mešovitom robom, pojavio se još jedan čovek s ranča „Kružni pašnjaci”. Bio je to nadzornik Ted Mejson, krupan, neuredan tip oštrih crta lica, čupavih obrva i ledenih, vodnjikavosivih očiju. Iskusan stočar, Mejson je retko nailazio na protivljenje kada je delio naloge kaubojima na ranču, a oni su bili dovoljno pametni da

mu ne protivreče, poznavajući njegovu prgavu narav.

– Gde je do đavola stari Mek Kresi?
– upita Dobsa. – Nabavke u gradu su njegov posao.

– Tomas je na ranču – odgovori mu Dobs i ukratko mu je opisao šta se nedavno desilo i kako je Kreg Leonard za dlaku izbegao smrt, a onda je pokazao prstom na dvojicu došljaka, koji su se kretali ulicom: – Vidiš li onog kicoša? To je taj! Zove se Dok Holidej. Pojavio se kao da je pao s neba i njegov ždrebac je sustigao i prestigao ova kola tako brzo da to nećeš poverovati!

– Nisam mnogo zainteresovan za heroje – zabruna nadzornik. – Hajde onda, Dobse, natovari to što treba i požuri kući.

Kada se Mejson udaljio, kauboj je ušao u trgovinu i, ugledavši elegantno obučenu ženu, koja je razgovarala sa ženom vlasnika trgovine, žurno skinu šešir i promuca.

– Dobro jutro, madam!

Supruga njegovog poslodavca osmehnula mu se ljubazno, a onda je nastavila razgovor sa starijom ženom. Dobs je predao listu narudžbina vlasniku i dok je ovaj izdvajao robu sa spiska, počeo razmišljati o zloj sreći Sabine Leonard. Možda ta vitko građena dama blagog, mekanog glasa nikada nije bila izrazita lepotica, ali su je, koliko je znao, uvek opisivali sa „lepa kao slika”. Da. Pre nesrećnog slučaja koji ju je zadesio, Sabrina je bila jedna od najprivlačnijih mladih žena u celom kraju. Ljudi su je,

naravno, i sada poštovali, ali ne na isti način kao ranije.

Sabrina je stavila pod mišku paketić s kupljenom robom i polazeći ka vratima zastala kraj Dobsa.

– Je li žigosanje stoke završeno, Erni?
– upitala je.

– Nadam se da će biti završeno pre zalaska sunca.

– Je li sve u redu? Nadam se da je moj muž... – ućutala je primetivši izraz nelagode na kaubojevom licu. – Šta je, Erni? Da... da se nije opet desilo?

– Jeste, ali gazda je dobro. Živ je i nepovređen – umirivao je Dobs. – Kuršum ga je promašio i okrznuo jednog konja iz zaprege. Zaprega je pomahnitala i... – Ponovo je opisao šta se desilo, ističući vrhunsku spretnost spasioca njenog muža. U to je opazio Holideja i Meksikanca kako izlaze iz jednog saluna i prelazeći dijagonalnu ulicu, prilaze drugom. – To su oni, madam – rekao je.

– Nisi preterivao, Erni, kada si rekao da je doteran i naočit.

– Njemu možemo zahvaliti što gazda nije povređen – reče Dobs.

– Naravno da ću mu se zahvaliti – klimnu glavom Sabrina Leonard. Osmehnula se dobroćudno i time zadobila kod njega još veće simpatije. – Da, zahvaliću mu, ali kada bude izašao iz saluna.

Salun „Nati Braun” pripadao je Arčeru Vilsonu. Tek što se počeo raspitivati, Dok Holidej je zaključio kako mu predstoji hitan polazak na dalji put. Jer njegov čovek je ovde bio poznat. Barmen je odmah prepoznao čoveka sa slike.

* * *

Pošto je elegantnog došljaka poslužio brendijem, a Benita tekilom, barmen izjavi uverljivo.

– Tačno, smeo bih da se kladim da sam tog čoveka nedavno video. To je Džeferson.

– Džeferson nije njegovo pravo ime – odvрати Dok tiho. – U vreme kad je ubio Luisa Kertona zvao se Džener. Ali da čujem vašu priču. Šta možete još da mi kažete o njemu?

– Odjahao je pre nekoliko dana – pri-seti se barmen. – Niste, dakle, mnogo zaostali za njim.

Holidej vrati crtež u džep, ali je njegov razgovor već bio primetio vlasnik saluna, pa se pridruži pridošlim gostima za šankom i predstavi se.

Arčer Vilson je bio pristojno odeven, uredno podšišan i obrijan i od njega se širio miris kolonjske vode. Uz neproziran osmejak upitao je Džordžijanca za razlog zbog kojeg se raspituje za čoveka koji se predstavljao kao Džeferson.

Dok ponovi uobičajenu priču i završi je konstatacijom – Mora biti da je naučio da obuzdava svoj temperament, ako je uspeo ovde da provede izvesno vreme, a da ne dođe u sukob sa šerifom.

– O! Vi ste se upoznali s Denom Kolberom – Vilson je razvukao usne u još širi osmeh. – Pa, možda je, kako kažete, Džeferson postao pitomiji. Ljudi se menjaju. Ovde, u Čendlervilu, ni sa kim nije došao u sukob... ali, kad bolje razmislim, mislim da to nije njegova prava priroda.

– Još uvek pije samo brendi? – upita Dok.

– Znaće čak i to o njemu? – začudi se vlasnik saluna.

– Znam dosta – Dok otpi gutljaj pa upita – Znaće li, možda, kojim smerom se uputio kada je otišao iz Čendlervila?

– Video sam samo da je izašao iz ovog saluna – slegnu ramenima Vilson. – Ali možda drugi znaju kuda je Džeferson nameravao da pođe. Znaće već kako je s tim lutajućim kockarima. Ne mislim reći da se sprijatelje sa svakim čovekom s kojim odigraju partiju, ali se bar upoznaju. – Razmislio je malo. – Popijte još jedno piće na račun kuće dok ja pogledam mogu li naći Freda Blekvela.

– Blekvel je verovatno takođe kockar – primeti Dok.

– Da. Nekoliko puta je igrao poker s Džefersonom – potvrdi Vilson. – Nikad se ne zna, mister Holideje. Možda mu je Džeferson nekim slučajem pričao kuda namerava da pođe.

Vlasnik saluna se udaljio od šanka i izvesno vreme se izgubio među stolovima za kockanje. Benito je ispio svoju čašu tekile, posle čega je ostavio alkohol i potražio društvo jedne od salunskih zabavljačica.

Vilson se vratio do Holideja u pratnji mršavog čoveka upalog lica, obučenog u dugačak crni sako i belu košulju sa svilenom mašnom – odoru profesionalnog kockara. Fredu Blekvelu je moglo biti oko trideset pet godina i po njegovom izgledu više mu je trebalo dobre hrane nego dupli viski koji je nosio u levoj ruci.

Vilson ih je upoznao. Kockar je pozdravio Holideja uz osmeh, koji mu je bio jednako neproziran, kao i Vilsonov.

Kada je nekoliko minuta kasnije mali Meksikanac ušao kroz otvorena vrata s ulice, ona je sedela za šivaćom mašinom, podalje od uzanih stepenica koje su vodile na sprat, u njen stan. Pretvorivši celo lice u osmeh, Benito skide sombrero i pokloni joj se skoro do zemlje.

– Moje poštovanje, senjorita! Dopustite da vam predstavim svoju skromnu malenkost... Benito Delgado, vama na usluzi!

U njenim plavim očima zaiskrila je varnica zadovoljstva. Plemenita dama ustala je od šivaće mašine, prišla korak-dva bliže i lako, skoro šapatom, uzvratila na pozdrav.

– Ah, očarana sam! Zaista sam očarana.

– I ja sam – žustro je odgovorio Benito.

– Naći južnjačku galantnost u Čendlervilu – promrmljala je. – Stil džordžijanskog kavaljerstva toliko daleko od mog doma! To je zaista retko zadovoljstvo.

– A za mene je i čast – nastavio je obodreno Benito. – Nikada u svojim lutanjima svetom nije ovaj bezvredni putnik naišao na takvu lepotu. – Načino je pompezan gest rukom: – Nikada neću otići iz ovog grada. Uvek ću ostati ovde.

– Ja sam dirnuta – odgovorila je Edvina svečano. – Duboko, iskreno dirnuta.

– Za vas, i samo za vas – naglašavao je poslednje reči – otpevaću serenadu.

– Oh, vi ste i muzikalni senjor Delgado? – pogledala ga je strastveno.

– Si – osmehnuo se.

– Što je to uzbudljivo – uzdahnula je.

– A ja sam već bila sigurna da mi se to više nikada neće desiti... da više nikada neću čuti kako mi neki džentlmen slatkim glasom peva serenadu pod prozorom, kao nekada u Lauderdejlu u Džordžiji. – Graciozno je mahnula rukom. – Pevajte. Ja moram da se vratim svom poslu, ali budite sigurni da ću vas slušati.

Zacrvenevši se u trijumfu, uveren da će za nekoliko dana osvojiti i dobiti ovu malo uvelu lepoticu, Benito se natraške vratio kroz vrata. Pred njima bila je drvena klupa, pogodna za ovu priliku. Benito je stavio nogu na nju, skinuo gitaru, improvizovao neki uvod i s njemu svojstvenom veselošću, ne mareći za pravu melodiju i ritam, zapevao jednu staru meškikansku pesmu. Džordžijanska lepotica ga je pažljivo slušala i na Benitovu sreću bila je potpuno bez sluha.

– Kakvo retko zadovoljstvo – rekla je tiho – da opet čujem kako jedan tako fini džentlmen peva.

* * *

Videvši da je njegov saputnik već zauzet, Holidej povede obe životinje ka gornjem delu grada u štalu čiji je vlasnik Lou Netles uživao podeljeni ugled. Crnpu rast, velikog nosa i zajedljiv, polovinu grada je okrenuo protiv sebe, dok mu je druga polovina bila naklonjena. Izrekavši uobičajenu pohvalu lepoti šarenog indijanskog ždrepcu, Lou pozva markantnog stranca da pogleda jarkim bojama ispisanu firmu na drvenoj tabli

zakucanoj na uglu korala. Dok poslušao i zaprepasti se. Činilo se da je Lou majstor mnogo različitih zanata: na tabli je pisalo da obavlja poslove sedlara, kovača i veterinara, a takođe i javnog beležnika, drvodelje i pogrebnika.

– Jedino čime se ne hvalim – osmehnuo se Lou – jeste da sam na ovaj svet doneo mnogo građana Čendlervila. Da, to je čista istina, mister Holideje. Da, da. Došao sam ovamo nekoliko meseci pre doktora Gilberta, a dve godine pre doktora Nouma. Pošto sam bio jedini koji je znao nešto o tome, bio sam babica svim snažnijim damama... ako shvatate šta mislim. Sada se Gilbert i Noum zaprepaste kad im ponudim pomoć – nasmejao se. – Ne shvataju da se šalim... – Još jednom je s divljenjem pogledao u šarenog ždrepcu. – Kako se zove ovaj prelepi konj?

– Mig – odgovori Dok.

– Lepo ime za dobroga konja.

– A magarac se zove Kapetan Gančo, što na španskom znači Kapetan Kuka, verovali vi to ili ne.

Netles pogleda magarca, pa zavrte glavom.

– Ako čovek dovoljno dugo živi, može svašta da čuje.

Pre nego što je napustio štalu, Holidej se seti da Lou pokaže sliku ubice. Moglo se desiti da Fred Blekvel nije jedini koji je znao kuda se Džener uputio.

– Znam ga – klimnuo je glavom štalar. – Zove se Džeferson. Njegov konj je boravio u ovoj štali. Ali đavo neka me nosi ako znam kuda se uputio odavde. Došao je tog dana, platio račun, rekao da mu osedlam konja... i to je sve.

– Hvala – reče Dok. – A što se tiče mog ždrepcu... Dobiće zob i seno, i to najbolje – upućivao ga je Džordžijanac. – Ali nemojte pokušati da ga jašete. I pazite da neko drugi to ne pokuša.

– Ne trpi jahača? – nabra Netles obrve.

– Nikoga sem mene – potvrdi Dok.

– Čuli ste sigurno za konje koji trpe na leđima samo onoga ko ih je ukrotio. Ovo je jedan od tih.

Izašavši nekoliko trenutaka kasnije iz štale, Dok se sreo s nasmešenom Sabrinom Leonard. Obuzela su ga protivrečna osećanja. Nijedan normalan muškarac nije mogao odoleti čarima te žene, njenom iskrenom, prijateljskom osmehu. Kosa joj je bila tamnosmeđa i bujna, a oči jasne i blistave. Dopala mu se veoma i to na prvi pogled, iako ga je istovremeno ispunila sažaljenjem, jer je njeno ovalno lice, pravilan nos i ljupko izvajane usne kvarilo ono što se desilo njenom obrazu. Ožiljak na njemu bio je velik i uočljiv. Koža oko njega bila je modrocrvena i nabrana.

– Vi se zovete Dok Holidej – obratila mu se. – Jedan od naših kauboja mi je maločas ispričao za vašu intervenciju. – Skinula je rukavicu s desne ruke i pružila mu ruku. Dok je dodirnuo prstima obod šešira i vrlo nežno prihvatio njenu krhku ruku, kao da uzima veliku dragocenost. – Ja sam Sabrina Leonard, mister Holideje. Čovek kome ste spasili život je...

– Vaš muž, madam? – upita Dok uglavljeno.

– Da – potvrdila je. – Pretpostavljam da vam je Kreg ispričao o drugim na-

